

Arrest

nr. 202 261 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. MALANDA
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat N. MALANDA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger, afkomstig uit de stad Kovel in de Noordwestelijke provincie Volyn Oblast, Oekraïne. U werd geboren op (...) en u zou nog steeds in Kovel gewoond hebben op het moment dat uw zoon voor de tweede keer asiel aanvroeg in België. U was werkzaam op de Franse ambassade – die gevestigd is in Kiev – waar u onder meer les Oekraïens en Russisch gaf aan de kinderen.

Uw problemen zouden in 2006 ontstaan zijn omdat er een nieuwe president aan de macht kwam. U werd in die periode door leden van het nieuwe regime, die samen met de president aan de macht

kwamen, bedreigd omwille van uw politieke activiteiten. Zo werd u afgeperst door de bandieten 'G. (...)' en 'T. (...)' en was u verplicht om uw appartement in 2007 te verkopen om hen af te betalen.

Na de verkoop van het appartement verliet uw zoon Oekraïne en verhuisde u naar de woning van de zoon van uw tante in Oekraïne. Tijdens de jaren die hierop volgden, bleef u bedreigingen ontvangen van de criminelen G. (...) en T. (...) omwille van uw politieke activiteiten. Ongeveer vier of vijf jaar na het vertrek van uw zoon – in 2011 of 2012 - kreeg u een beroerte. U bleef daarna in Oekraïne wonen tot 2014 en vertrok vervolgens naar België.

U kwam in België aan op 14 september 2014 en u vroeg hier asiel aan op 18 september 2014.

Ter staving van uw asielaanvraag legde enkele medische documenten uit België voor betreffende uw huidige medische toestand ten gevolge van de beroerte die u in Oekraïne had gekregen.

Wat betreft uw zoon, M. T. (...) (O.V. (...)), dient te worden opgemerkt dat hij op 17 augustus 2011 samen met uw schoondochter S. T. (...) (O.V. (...)) een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Uw zoon en schoondochter gaven echter geen gevolg aan een oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en er werd op 8 september 2011 een beslissing tot afstand van asielaanvraag genomen door de DVZ.

Uw zoon diende samen met uw schoondochter op 5 juli 2012 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Er werd in de tweede asielaanvraag van uw zoon op 29 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van de manifeste ongeloofwaardigheid van de verklaringen van uw zoon en schoondochter. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Uw schoondochter diende op 22 juli 2014 een derde asielaanvraag in België in. Er werd in haar asielaanvraag een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen. Het beroep dat uw schoondochter tegen deze beslissing aanhangig maakte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Oekraïne bedreigd zal worden of problemen zal krijgen met de leden van het regime van president Poroshenko omwille van uw politieke activiteiten. U vreest dit omdat u sinds hij aan de macht kwam bedreigingen ontving. U legde hierbij het verband tussen uw politieke problemen en de bedreigingen die u ontving van de bandieten G. (...) en T. (...). U stelde immers enerzijds dat u uw appartement verloor door de nieuwe leden van het regime die samen met de president aan de macht kwamen en verklaarde anderzijds dat het G. (...) en T. (...) waren die van u geld eisten en u zo verplicht hadden tot het verkopen van uw appartement in 2007 (CGVS, pg. 6). Na 2007 zou u nog steeds bedreigingen hebben ontvangen omwille van uw politieke activiteiten.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat voor zover u zich zou baseren op de problemen die uw zoon en schoondochter in Oekraïne gekend zouden hebben er kan verwezen worden naar de beslissingen die het Commissariaat-generaal (CGVS) nam in hun respectievelijke dossiers. Deze beslissingen van het CGVS werden bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er werd hiervan een kopie toegevoegd aan uw administratief dossier.

Daarnaast dient te worden vermeld dat uw zoon tijdens zijn tweede asielaanvraag op geen enkele wijze melding maakte van de problemen die u momenteel tijdens uw eerste asielaanvraag vermeldt. Uw zoon beweerde het land ontvlucht te zijn omwille van problemen die zijn echtgenote – uw schoondochter – gekend had in Oekraïne met een criminele organisatie die haar dwong tot prostitutie. Uw zoon verklaarde hierbij tijdens zijn tweede asielaanvraag uitdrukkelijk dat er slechts één probleem was en zijn vrouw hier al uitgebreid over verteld had (CGVS zoon, pg. 12 & 13). Uw zoon vermeldde op geen enkel moment tijdens zijn tweede asielaanvraag de problemen die u en hijzelf samen zouden gekend hebben omwille van president Poroshenko of problemen die u en uw zoon zouden gekend hebben met de criminelen G. (...) en T. (...). Het feit dat u en uw zoons verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag en de verklaringen van uw zoon tijdens zijn tweede asielaanvraag over de reden waarom u en uw zoon Oekraïne verlaten zouden hebben dermate uiteenlopend en inconsistent zijn, doet ernstig afbreuk aan de beweerde asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalt.

Voorts is het in het licht van uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt niet aannemelijk dat u omwille van uw politieke activiteiten of uw lidmaatschap van een politieke partij problemen zou kennen in Oekraïne.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot uw beweerde politieke activiteiten en uw aangehaalde vervolgingsfeiten in verband met de bandieten G. (...) & T. (...). Uit u en uw zoons verklaringen blijkt immers dat u meer dan een gewoon lid was van de partij. Uw zoon, uw zoon, die u bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS op 13/11/2017, verklaarde immers dat u veel succes had en gerespecteerd werd (CGVS, pg. 8). Tevens sleepten de problemen en

de bedreigingen verschillende jaren aan. Uw problemen begonnen in het jaar 2006 en zouden nog steeds actueel zijn (CGVS, pg. 5 & 9). Dergelijk gebrek aan documenten om uw relaas te staven doet, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben omwille van uw beweerde politieke activiteiten en de daaruit volgende problemen met de bandieten G. (...) en T. (...). Er kan immers, gelet op bovenstaande vaststellingen, redelijkerwijs van u en uw zoon verwacht worden dat u over documenten zou beschikken om de politieke activiteiten van u en de vervolging die u ondergaan zou hebben in Oekraïne te staven of dat u desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die u aanhaalt. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen.

Voorts bleken de verklaringen die u en uw zoon aflegden over het contact dat u met uw zoon sinds zijn vertrek in 2007 nog gehad zou hebben tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die uw zoon hierover aflegde tijdens zijn tweede asielaanvraag. U en uw zoon stelden immers dat u uw zoon sinds hij vertrokken is uit Oekraïne in 2007 tot uw vertrek in 2014 niet meer gezien zou hebben in Oekraïne (CGVS, pg. 9 & 10). Uw zoon beweerde echter tijdens zijn tweede asielaanvraag bij het CGVS dat hij nog twee keren zou teruggekeerd zijn naar Oekraïne. Zo verklaarde hij een eerste keer teruggekeerd te zijn in 2009 voor een periode van 2 maanden en een tweede keer teruggekeerd te zijn ongeveer een jaar of een half jaar later voor een 6-tal maanden (CGVS zoon, pg. 1 & 2). Over deze tweede keer verklaarde uw zoon bovendien dat hij naar Oekraïne terugkeerde omdat u een beroerte had gekregen, hij zou u op dat moment weggehaald hebben (CGVS zoon, pg. 2 & 5). Dergelijke inconsistente verklaringen over het rechtstreekse contact dat u met uw zoon nog gehad zou hebben na het vertrek van uw zoon uit Oekraïne in 2007 ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gegaan dat u en uw zoon, over het contact dat u nog met mekaar zou gehad hebben na zijn vertrek uit Oekraïne in 2007, samenhangende en eenduidige verklaringen aflegt. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het feit dat uw zoon nog twee keer zou teruggekeerd zijn naar Oekraïne ondanks de ernstige bedreigingen die u en uw zoon sinds 2007 zouden gekend hebben verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Er kan immers redelijkerwijs van uit worden gegaan dat een persoon die zijn land ontvluchtte omwille van een vrees voor vervolging niet zou terugkeren naar zijn land en al zeker niet zou terugkeren voor een langdurig verblijf van respectievelijk 2 en 6 maanden wanneer hij nog steeds deze vrees zou hebben.

Tevens is het opmerkelijk dat u, gelet op de ernstige bedreigingen die u gekregen zou hebben sinds het jaar 2006, pas in 2014 besloot om Oekraïne te verlaten. U verklaarde immers dat u maanden voor u het appartement moest verkopen al bedreigingen had ontvangen (CGVS, pg. 7). Verder zou u ook na het vertrek van uw zoon uit Oekraïne nog doodsb bedreigingen ontvangen hebben (CGVS, pg. 7). Uw zoon verklaarde dat u pas 4 of 5 jaar na zijn vertrek een beroerte kreeg en in uw huidige toestand belandde (CGVS, pg. 8). Het is dan ook merkwaardig dat u gelet op de ernst van deze bedreigingen – uw zoon heeft het over doodsb bedreigingen – gedurende de eerste 4 of 5 jaar na het vertrek van uw zoon zelf geen aanstalten gemaakt hebt om uw land te verlaten. Er kan immers van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst verwacht worden dat zij zo snel als mogelijk haar land probeert te verlaten. Het feit dat u nog gedurende verschillende jaren in Oekraïne bleef wonen ondanks de ernstige bedreigingen die aan uw adres werden geuit, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarnaast beweerde u dat de problemen in 2006 begonnen op het moment dat Poroshenko president van Oekraïne werd (CGVS, pg. 5 & 7; & vertaling verklaring bij het CGVS ondertekend door uzelf). Dergelijke verklaringen over de toenmalige politieke toestand stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er in 2006 helemaal geen presidentsverkiezingen plaatsvonden in Oekraïne. Er waren immers presidentsverkiezingen in 2004 geweest waarbij Viktor Yushchenko aan de macht kwam. De eerstvolgende presidentsverkiezingen vonden pas plaats in 2010 en brachten Viktor Yanukovych aan de macht. Daarnaast is het überhaupt niet aannemelijk dat u in 2006 problemen zou kennen omwille van het aan de macht komen van Poroshenko. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw dossier blijkt immers dat Poroshenko pas aan de macht kwam in juni 2014. Dergelijke pertinente vaststellingen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, nl. dat uw verklaringen over het aan de macht komen van Poroshenko in 2006 – wat de oorzaak van uw problemen in Oekraïne zou zijn – niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bijkomend dient te worden vastgesteld, dat uw zoon een totaal gebrek aan kennis vertoonde over uw politieke activiteiten in Oekraïne. Gevraagd naar de politieke partij tot dewelke u behoorde, verklaarde hij immers niet te weten tot welke partij u behoorde. Uw zoon beweerde dat hij dit niet wist omdat hij niet zoveel geïnformeerd had naar uw leven (CGVS, pg. 8). Het is bovendien nog frappanter dat uw zoon niet eens op de hoogte bleek te zijn van de politieke strekking van de partij waar u lid van was. Zo wist uw zoon niet of het een communistische, nationalistische of ander partij betrof (CGVS, pg. 10). Dergelijk

gebrek aan kennis van uw zoon over uw politieke overtuiging is frappant en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien uw politieke activiteiten net de oorzaak van uw vertrek uit Oekraïne vormden en tevens de oorzaak vormden voor het vertrek van uw zoon uit Oekraïne (CGVS, pg. 3, 4). Uw zoon verklaarde immers dat het onmogelijk was voor hem om daar te blijven omwille van de problemen van u en uw politiek werk (CGVS, pg. 6).

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs neerlegde aangaande uw identiteit. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij al het mogelijke probeert te doen om haar identiteit aan te tonen.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u en uw zoon omwille van uw politieke activiteiten – onder meer met de bandieten G. (...) en T. (...) – gekend zouden hebben in Oekraïne.

Met betrekking tot de door uw zoon aangehaalde geheugenproblemen, waardoor hij zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (CGVS, pg. 2 & 8), kan worden opgemerkt dat u geen enkel medisch en/of psychologisch attest voorlegde ter staving van deze beweerde problemen waardoor u niet aannemelijk kon maken dat de vastgestelde incoherenties en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

De medische documenten uit België die u voorlegde en die uw huidige toestand beschrijven en aantonen dat u een beroerte hebt gekend, worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. De door u ingeroepen medische redenen houden geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Oekraïne in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kovel (provincie Volyn Oblast) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, waarvan u verklaart dat deze de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "alsook van de beginselen van deugdelijk bestuur, meer

bepaald, van zorgvuldig bestuurlijk beheer en van beoordelingsfout". In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en meent zij dat er sprake is van een beoordelingsfout. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is te overtuigen van haar vrees voor vervolging. Deze conclusie is gebaseerd op de vaststellingen dat (i) verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegt van haar beweerde politieke activiteiten noch van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten; (ii) verzoekende partij en haar zoon tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot hun contact na 2007; (iii) de beweerde problemen van verzoekende partij in 2006 zouden zijn begonnen maar zij pas in 2014 besloot het land te verlaten; (iv) de verklaringen van verzoekende partij en haar zoon over de toenmalige toestand in Oekraïne niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; (v) de kennis van haar zoon over haar politieke activiteiten zeer gebrekkig is; (vi) verzoekende partij geen enkel bewijs betreffende haar identiteit neerlegde; (vii) haar zoon tijdens zijn tweede asielaanvraag geen enkele melding maakte van de beweerde problemen van verzoekende partij; en (viii) de problemen van haar zoon en schoondochter, in zoverre verzoekende partij daarnaar verwijst, reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal, hetgeen werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanbrengt die van aard zijn voormelde vaststellingen en de conclusie die hieruit volgt in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het asielrelaas van haar zoon, zoals deze dit naar voor heeft gebracht in het kader van zijn eigen, tweede asielaanvraag, en stelt dat dit wel degelijk aannemelijk is, benadrukt de Raad dat inzake de tweede asielaanvraag van haar zoon, ingediend op 5 juli 2012, op 29 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd omwille van de manifeste ongeloofwaardigheid van de verklaringen van haar zoon en schoondochter. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 6 september 2013 bevestigd (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 2). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van haar zoon ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekende partij kan niet aangewend worden om terug te komen op de beoordeling van het asielrelaas van haar zoon. Waar verzoekende partij overigens stelt dat de weigeringsbeslissing in haar hoofde voornamelijk gebaseerd is op argumenten die reeds werden aangehaald om de asielaanvraag van haar zoon te verwerpen, stelt de Raad vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit geenszins het geval is en dat de vaststelling dat het asielrelaas van haar zoon ongeloofwaardig werd bevonden slechts één onderdeel van de bestreden beslissing betreft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de afwezigheid van haar zoon en schoondochter op het gehoor waartoe zij in het kader van hun eerste asielaanvraag waren opgeroepen uitlegt door te stellen dat zij geen opvangplaats kregen, zo blijkt uit de beslissing van de dienst Dispatching van Fedasil van 17 augustus 2011 die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), herhaalt de Raad dat verzoekende partij haar beroep tegen de ten aanzien van haar genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissingen inzake de eerste en tweede asielaanvraag van haar zoon. De Raad duidt er overigens op dat haar zoon en schoondochter, nadat op 8 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing werd genomen tot afstand van hun eerste asielaanvraag, op 5 juli 2012 een tweede asielaanvraag indienden en dat nergens uit blijkt dat bij de beoordeling van hun tweede asielaanvraag (zie arresten nrs. X en X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 september 2013 (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 2)) hen verweten werd dat zij niet waren verschenen op het gehoor waartoe zij in het kader van hun eerste asielaanvraag waren opgeroepen.

2.2.7.1. Verder werpt verzoekende partij op dat haar zoon niet geïnteresseerd was in haar politieke activiteiten. Bovendien bestaan er significante communicatieproblemen tussen haar en haar zoon sinds haar beroerte in 2011, waardoor hij niet correct alle vragen kon beantwoorden die aan haar werden gesteld tijdens het gehoor op 19 december 2017.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de vastgestelde onwetendheid in hoofde van haar zoon met betrekking tot de politieke activiteiten van verzoekende partij elementaire gegevens over de eigen activiteiten van verzoekende partij betreft, waarvan verwacht mag worden dat hij hiervan enige notie zou hebben. De algemene bewering dat hij niet geïnteresseerd is in politiek doet hieraan geen enkele afbreuk, temeer nu de voorgehouden problemen die verzoekende partij en haar zoon hebben gekend minstens deels verband zouden hebben gehouden met deze vermeende politieke activiteiten. Ook het gegeven dat verzoekende partij sinds haar beroerte in 2011 moeilijk kan communiceren, verklaart niet waarom haar zoon niet beter op de hoogte is van haar problemen voorafgaand aan haar beroerte – haar problemen zouden immers in 2006 zijn begonnen – en haar vermeende politieke activiteiten.

2.2.8. Wat betreft de bemerking in het verzoekschrift dat haar zoon in het kader van zijn tweede asielaanvraag wel degelijk heeft verwezen naar de problemen van verzoekende partij in Oekraïne, zij het onrechtstreeks, is de Raad evenwel van oordeel dat het geenszins aannemelijk is dat haar zoon bij zijn tweede asielaanvraag, wanneer specifiek werd gevraagd naar zijn problemen in Oekraïne, de jarenlange bedreigingen naar zijn moeder toe (verzoekende partij) onvermeld zou laten indien deze daadwerkelijk hadden plaatsgevonden. Het argument dat hij deze onrechtstreeks wel heeft vermeld, is allesbehalve overtuigend om deze conclusie te wijzigen. Immers is het geenszins aannemelijk dat hij wel de beroerte van zijn moeder vermeldt, maar de vermeende oorzaak hiervan, namelijk de jarenlange

concrete vervolgingsfeiten die hieraan vooraf gingen, onvermeld laat en zich dienaangaande beperkt tot een vage verwijzing, stellende dat 'dit niet zonder reden was gebeurd'.

2.2.9. Waar verzoekende partij verder nog aanvoert dat het gegeven dat haar zoon en haar schoondochter twee keer terugreisden naar Oekraïne niet noodzakelijk betekent dat ze verzoekende partij hebben bezocht en dat het niet uitgesloten is dat ze haar 'hebben weggehaald' zonder dat zij haar in persoon hebben gezien, stelt de Raad evenwel vast dat dit een geenszins overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde de tegenstrijdige verklaringen van haar en haar zoon over het contact dat verzoekende partij met haar zoon sinds zijn vertrek in 2007 nog gehad zou hebben alsnog verenigbaar te laten schijnen. De Raad duidt erop dat de zoon van verzoekende partij tijdens zijn gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat de reden voor zijn tweede terugkeer naar Oekraïne de gezondheidstoestand van zijn moeder was (gehoorverslag CGVS zoon d.d. 17/01/2013, p. 2 (administratief dossier, stuk 18, map landeninformatie, deel 1)). Verder tijdens zijn gehoor verklaarde hij het volgende: *"Toen we de tweede keer naar OEK gingen, verbleven we 6 maanden, en haalde mijn moeder er weg. We zijn definitief vertrokken."* (gehoorverslag CGVS zoon d.d. 17/01/2013, p. 5). Uit deze verklaringen kan wel degelijk geconcludeerd worden dat de zoon van verzoekende partij, die speciaal voor zijn moeder zou zijn teruggekeerd naar Oekraïne, verzoekende partij er persoonlijk had weggehaald. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verklaringen van haar zoon anders dienen te worden geïnterpreteerd, temeer nu zij, waar zij stelt dat het niet uitgesloten is dat ze haar hebben weggehaald zonder dat zij haar in persoon hebben gezien, in haar verzoekschrift op geen enkele wijze verduidelijkt hoe dit dan zou zijn verlopen.

2.2.10. Wat betreft de bemerking dat haar zoon moeite heeft met zich uit te drukken en dat hij geheugen- en concentratieproblemen heeft, duidt de Raad erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds opgemerkt wordt dat geen enkel medisch en/of psychologisch attest werd voorgelegd ter staving van deze beweerde problemen. De Raad stelt vast dat dergelijk attest tot op heden niet werd bijgebracht. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de vastgestelde incoherenties en vaagheden in zijn verklaringen hieraan te wijten zouden zijn.

2.2.11.1. Verder duidt verzoekende partij in haar verzoekschrift op de repressieve aanpak van drugsverslaving in Oekraïne. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij verschillende artikels waaruit dit blijkt (bijlagen 4-6). Verzoekende partij meent dat dit in hoofde van haar zoon een schending vormt van artikel 14 EVRM.

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat de huidige procedure betrekking heeft op de door verzoekende partij ingeroepen vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde. Bijgevolg kan een vermeende schending van artikel 14 EVRM in hoofde van haar zoon niet dienstig worden ingeroepen in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Indien haar zoon van oordeel is dat hem bij terugkeer naar Oekraïne een onmenselijke behandeling te wachten staat, staat het hem vrij om zich in eigen naam te wenden tot de in de Belgische wetgeving voorziene procedures. Verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de aanpak van drugsverslaafden in Oekraïne in haar hoofde zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij voorts stelt dat zij omwille van haar preciaire gezondheidstoestand volledig afhankelijk is van haar zoon en ook om die reden niet alleen kan terugkeren naar Oekraïne, wijst de Raad erop dat indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te volgen.

2.2.13. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat verschillende documenten – documenten m.b.t. asielaanvragen in Zwitserland en Duitsland en medische rapporten – ontbreken in het administratief dossier, stelt de Raad vast dat dit documenten betreffen die werden neergelegd in het kader van de asielaanvraag van haar zoon en echtgenote en dat de motivering van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekende partij niet verwijst naar deze documenten. Aangezien de motivering van verwerende partij op geen enkel punt steunt op deze documenten, dienen zij ook niet aan het administratief dossier te worden toegevoegd.

2.2.14. Waar verzoekende partij meent dat er procedurele waarborgen hadden dienen te worden nageleefd in de beoordeling van haar verklaringen door verwerende partij daar zij ernstige fysieke en mentale beperkingen heeft – verzoekende partij brengt desbetreffend als bijlage 7 bij het verzoekschrift

attesten aan van haar medische toestand – stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 13 november 2017 de hulp kreeg van een tolk Russisch-Nederlands, dat zij werd bijgestaan door haar advocaat en dat haar zoon M. T. haar tijdens dit gehoor begeleidde en haar hielp bij het opstellen van haar verklaringen daar zij sinds haar beroerte van enkele jaren geleden niet meer in staat is zelfstandig te spreken of te schrijven. Verzoekende partij werd tijdens haar gehoor derhalve maximaal ondersteund en verzoekende partij toont met voormeld verweer niet aan welke bijkomende procedurele waarborgen nog door verwerende partij hadden moeten worden gesteld.

2.2.15. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.17. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kovel (provincie Volyn Oblast) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.”* Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de *“COI Focus”*

betreffende “Oekraïne – Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim” van 8 december 2017 die verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage 4). Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Daar waar verzoekende partij meent dat “de beginselen van deugelijk bestuur, meer bepaald, van zorgvuldig bestuurlijk beheer” werden geschonden, leidt de Raad af dat verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. De Raad benadrukt evenwel dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 november 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. Verzoekende partij werd hierbij tevens bijgestaan door haar zoon, die haar hielp bij het opstellen van haar verklaringen aangezien verzoekende partij enkele jaren geleden een beroerte heeft gekregen en sindsdien niet meer in staat is om zelfstandig te spreken of te schrijven. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.21. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT